

Škola sa zmenila na cirkus – alebo mi to tak aspoň pripadá. Kamkoľvek sa pohneš, natrafiš na ľudí, ktorí skúšajú nové triky s loptou, s raketou, s pálkou... Nevie, či trénujú alebo sa predvádzajú pred ostatnými. A všade sú rady: pri vstupe na toalety, pri východe z toaliet, pri vchode do jedálne... Ešteže nám nesiahli na naše izby, zdá sa, že škola má niekoľko izieb vyhradených práve na takéto podujatia. Našťastie! Zatiaľ nemôžem povedať, že by som si Charitatívne športové dni vyslovene užívala, ale čo ja viem, ešte je len prvý deň.

Všetko to opisujem mame, keď s ňou volám. Dnes máme dovolené telefonovať a ja chcem využiť svoju príležitosť. Radšej hneď teraz po raňajkách, keďže zvyšok dňa zrejme strávime rôznymi súťažami, a pochybujem, že sa mi poobede podarí nájsť si čas. Otec pracuje v dielni a brat je v škole, takže doma zastihnem len mamu, ktorá je už niekoľko dní na PN so zle zahojeným vyvrtnutým zápästím...

Aj v telefónnej miestnosti som musela čakať v dlhokánskom rade. No zvládla som to bez frflania, pretože som sa nemienila vzdať telefonátu s rodinou. Alex zostala stáť v ešte dlhšom rade pri registračných stoloch, aby sme sa neskôr mohli zapísať na nejakú súťažnú disciplínu.

„Nezdá sa mi, že by si bola z Charitatívnych športových dní príliš nadšená,“ zhodnotí mama znepokojene, keď jej poviem, že sa na ne chystám s Alex prihlásiť.

„No vieš, v škole sa už tlačíme ako sardinky a šport nie je moja silná stránka... Okrem toho stále myslím na to množstvo učiva, ktoré sa ešte musím naučiť na záverečné skúšky...“

„Ale no tak, dcérka, ber to ako prestávku na rozptýlenie. Nemusíš byť najlepšia športovkyňa, teraz je dôležité, aby si sa zabavila, a to sa ti s Alex určite podarí. Štúdiu a dobrým známkam sa budeš venovať neskôr,“ usmerňuje ma mama a ja si nakoniec beriem jej rady k srdcu. Užijem si to a nebudem sa stresovať.

„Dobre. Pokúsim sa,“ prisľúbim, že urobím všetko pre to, aby som si túto novú skúsenosť vychutnala a prestala byť na seba tvrdá.

„To dúfam. Lúbim ťa, zlatko.“

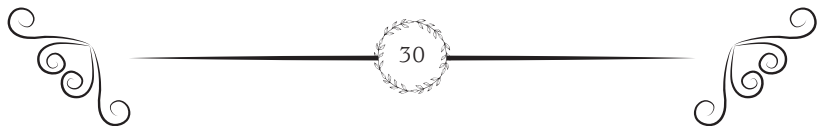
Rozlúčim sa s ňou v presvedčení, že svoj sľub dodržím a Charitatívne športové dni si užijem bez väčších očakávaní...

Keď vojdem do areálu s registračnými stolmi, nájdem Alex na konci obrovského radu v rozhovore s Mariou, našou učiteľkou matematiky.

„Už viete, na akú disciplínu sa prihlásite?“ zisťuje a vyzerá nadšene.

„Ešte sa rozhodujeme...“ odpoviem neisto.

„No, ja som sa už zapísala na basketbal a hodlám sa poriadne zabaviť,“ vyhlási učiteľka a ja si ju úplne neviem predstaviť, ako dáva kôš.

Keď sa s Alex na seba prekvapene a trochu nedôverčivo pozrieme, ona sa bráni:

„No čo? Nie som taká stará. A navyše v mladosti mi to išlo perfektne, na to sa nezabúda.“

„Budeme sa snažiť vás prísť podporiť,“ sľúbi jej Alex.

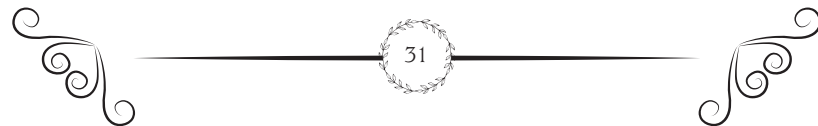
Natešená Maria sa s nami rozlúči a trochu nás nakaží svojím nadšením.

Pred nami stojí ešte veľa študentov z oboch škôl, takže máme chvíľu čas, kým na nás príde rad a dostaneme sa k stolom rozmiestneným v záhradách, za ktorými stoja študijní poradcovia a spisujú zoznamy študentov v jednotlivých súťažných disciplínach. Spomedzi nich rozoznávam Leu: vyzerá vyčerpane a snaží sa niečo vysvetliť deckám, ktoré ju neustále vyrušujú. Chúďa, nie je vôbec ľahké byť študijnou poradkyňou, keď na vás ziza toľko očí... Zaujímalo by ma, či sa na túto pozíciu človek hlási sám, alebo ho jednoducho zvolia, a držím si palce, aby som to ja nikdy nemusela robiť.

„Súťažila si aj po minulé roky?“ vyzvedám od Alex, ktorá je na tejto škole stará veteránka.

„Áno, vždy sa prihlásim na rôzne disciplíny. Ľudia to berú skôr ako zábavu, nič vážne, uvidíš. Bude sranda.“

Prikývnem s trochu uvoľnenejším úsmevom, chcem dodržať sľub, ktorý som dala mame, a začínam sa tešiť z vidiny zábavne strávených nasledujúcich dní. Nebudem sa sústrediť na víťazstvo, musím žiť trochu viac

v prítomnosti, čo je lekcia, ktorú som sa naučila v Paríži, a nezabudla som na ňu. Oznámim to Alejandre a ona podporí moje rozhodnutie:

„Tak to bude najlepšie, vôbec nemysli na to, že ide o súťaž.“

Kohosi smiech nás vytrhne z rozhovoru.

Študenti z hostujúcej školy sa už zrejme zapísali, pretože sa pomaly zberajú na odchod.

„No konečne. Som zvedavá, či sa na niečo stihneme prihlásiť ešte pred obedom...“ vyhrknem a čakám, kým Alejandra zareaguje na môj komentár jednou zo svojich vtipných hlášok. Ale neurobí to.

Keď sa na ňu pozriem, aby som zistila prečo, všimnem si napätie v jej tvári, stuhnuté telo a pohľad uprený niekoho smerom.

„Deje sa niečo?“ zistujem prekvapene.

„Nič, len tam sú...“ začne pomaly, no nestihne dopovedať, pretože k nám kráčajú decká z hostujúcej školy. Až v tej chvíli si uvedomím, že to na nich sa Alex znepokojene díva.

„Ale no pozrimeže, koho tu máme,“ ozve sa vysoký, tmavý chlapec s ostrým pohľadom a šibalským úsmevom, čím spôsobí, že chlapci aj dievčatá z jeho skupiny vyprsknú do smiechu.

„Ako ide život, Ruben?“ spýta sa Alex a snaží sa pôsobiť pokojne, hoci má päsť zaťaté a bledé.